

РЕШЕНИЕ

№ 3315

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Маргарита Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20221100110559 по описа за 2022 година

Предявен иск с правно основание чл.59 от ЗЗД за сумата от 36 800
лв.

Ищцата Б. Ф. К. излага в исковата си молба, че е собственик на недвижим имот, представляващ ап. 16, със застроена площ от 114, 78 кв.м. с идентификатор 68134.4333.572.1.46, находящ се в гр. София, ул. „Монтевидео“, на трети жилищен етаж, секция „В“ с административен адрес: гр. София, ул. **** по силата на разпоредителна сделка, съдебно потвърдено с решение 60165/04.04.2022 г. по гр.д. 2046/21 г. на Първо ГО на ВКС. Твърди се, че в периода 23.05.2018 г. – 29.04.2022 г. ответницата е владяла и ползвала този недвижим имот без правно основание като с това лишила ищцата от възможността да ползва имота си. При тези фактически твърдения ищцата е мотивирала правен интерес от иска си и иска от съда да осъди ответницата да ѝ заплати сумата от 36 800 лв. – обезщетение за лишаване от право на ползване на собствения ѝ недвижим имот за периода 23.05.2018 г. до 29.04.2022 г. Претендират се и сторените в производството съдебни разноски.

Ответницата М. С. М., редовно уведомена, оспорва иска в писмен отговор, депозиран в срока по чл. 131 от ГПК.

Съдът, след като взе предвид становищата и доводите на страните , и

прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 и ал.3 от ГПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Между страните спорът относно собствеността по отношение на процесния имот е решен с влязло в сила съдебно решение № 380/15.01.2020 г. по гр.д. 12 781/2018 г. на СГС, Първо ГО, 14 състав и настоящият съдебен състав е длъжен да зачете неговата задължителна сила. Възраженията, заявени в писмения отговор, че ищцата била привиден собственик на процесния имот не могат да се заявят в последващ процес, какъвто е настоящият, по предявен иск на различно основание или за различно искане, но произтичащ от материално правоотношение, чието съществуване е установено с влязло в сила съдебно решение, от съдебната проверка са изключени фактите, обхванати от преклудиращото действие на силата на пресъдено нещо например фактите, представляващи основания за нищожност на правните сделки, за погасяване на вземанията или пораждащи права за унищожаване или разваляне на сделки, на които се основава съдебно признатото право / решение № 137 от 12.10.2015 г. по т.д 2618/2014 г. на Първо ТО на ВКС/, поради което същото е било релевантно в развитото се предходно производство по чл. 108 от ЗС, но не и в рамките на настоящото последващо такова.

Страните не спорят, че през целия процесен по делото период ответницата заедно с двете си ненавършили пълнолетие деца е упражнявала фактическа власт върху имота, а това обстоятелство е и обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване с нарочно протоколно определение от 29.05.2023 г.

В тази връзка съдът приема, че ответникът дължи на ищеца обезщетение за времето, през което му е пречел да упражнява правото си на собственик върху имота като отношенията между страните в производството следва да се уредят съобразно правилата на неоснователното обогатяване. За да стане изискуемо вземането по чл. 59 от ЗЗД не е необходима покана, предвид постановката на ППВС 1/28.05.1979 г., съгласно което изискуемостта на вземането при общия фактически състав възниква от деня на преминаването на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго, а не в някакъв последващ момент. Размерът на дължимото обезщетение за ползването следва да се определи на базата на средната пазарна наемна

цена за процесния имот. Обезщетението за ползване следва да бъде равно на наема, който собственикът би получил, ако е отдал под наем процесния имот. Настоящият съдебен състав кредитира заключението на изслушаната по делото съдебно техническа експертиза, изготвена от вещото лице П. Я., съгласно която дължимото обезщетение за процесния период възлиза на сума в размер на 37 298 лв. С оглед диспозитивното начало в процеса искът следва да се уважи в рамките на претенцията, с която е сезиран настоящият съдебен състав, а именно 36 800 лв.

При проведено насрещно доказване, ответницата е противопоставила възражение, че е ползвала жилището на основание чл. 56 ал.2 от СК, с оглед съдебно решение на СРС по гр.д. 48 247/2015 г. С оглед ангажираните по делото доказателства, соченото производство е било брачно такова, с което е прекратена брачната връзка между ответницата и праводателя на ищцата. Процесният недвижим имот, еднолична собственост на бившия за ответницата съпруг, със статут на семейно жилище, по силата на съдебното решение по горното дело е предоставено за ползване на настоящата ответница като е постановено родените в брака малолетни деца да живеят при майка си. Решението е влязло в сила на 15.06.2016 г., видно от стореното отбелязване. Страните не спорят, а това се установява и от събраните по делото доказателства, че в последствие на 12.12.2016 г., бившият съпруг на ответницата, едноличен собственик на имота се е разпоредил с него в полза на ищцата по делото. Следва да се има предвид, че решението по реда на чл. 56 от СК поражда за ответницата в настоящото производство само облигационно право на ползване на жилището, което не е противопоставимо на последващ приобретател на жилищния имот като за същият решението на брачния съд е задължително при условията на чл. 237 ал.2 пр.1 от ЗЗД – за не повече от година от разпореждането/ решение 61/ 24.02.2012 г. по гр. д. 671/2011 г. на Трето ГО на ВКС/. В същия смисъл е и самото решение 60165/04.04.2022 г. по гр.д. 2046/21 г. на Първо ГО на ВКС, с което са съдебно установени правата на страните по настоящия спор по повод собствеността и владението на процесния имот.

С оглед непротивопоставимостта на решението по чл. 56 от СК по отношение на ищцата – последващ приобретател неоснователно, според настоящия съдебен състав е и възражението на ответницата, че от дължимото

обезщетение следва да се изключи обитаваната площ от децата.

При този изход на спора и с оглед депозирания списък по чл. 80 от ГПК на ищцата се следва на основание чл. 78 ал.1 от ГПК сумата от 1900 лв. – съдебни разноски за адвокатско възнаграждение и депозит за ВЛ, посочени в списъка.

Водим от горното, СГС, I -19 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. **** – адв. И. О. да заплати на основание чл. 59 от ЗЗД на Б. Ф. К., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. **** – адв. В. Б. сумата от 36 800 /тридесет и шест хиляди и осемстотин лева/ лв. - представляваща обезщетение за ползване без основание на ап. 16, със застроена площ от 114, 78 кв.м. с идентификатор 68134.4333.572.1.46, находящ се в гр. София, ул. „Монтевидео“, на трети жилищен етаж, секция „В“ с административен адрес: гр. София, ул. **** за периода 23.05.2018 г. до 29.04.2022 г., както и на основание чл. 78 ал.1 от ГПК сумата от 1 900 /хиляда и деветстотин/ лв. – съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред САС, в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски градски съд: _____